

Arie Jongkind

De vrouwen van Dries

roman

Korte Inhoud

Als Dries Prul met zijn vriendin Coosje van de stad naar het platteland verhuist om daar een klusbedrijf te beginnen, lijkt de toekomst hem toe te lachen. Maar al snel blijkt dat Coosje daar niet kan aarden en zij gaat terug de naar de stad. Als alle hoop op haar terugkeer verdwenen is, neemt Dries een huishoudster in dienst.

Als Coosje na verloop van tijd aangeeft toch weer terug te willen komen, heeft zijn huishoudster al ander werk en een liefde gevonden.

Zakelijk gaat het Dries voor de wind. Het aantal werknemers groeit en hij denkt zelfs aan uitbreiden.

Maar dan laat Coosje hem opnieuw in de steek.

Tijdens het renoveren van villa Groenoord ontluikt er met de welgestelde bewoonster een liefdesrelatie.

Dan verwoest een grote brand zijn bedrijf en dat blijkt een ommekeer in Dries' leven. Hij trekt bij haar in, waarna zij hem overhaalt om zijn huis en grond aan haar te verkopen want ze heeft een plan. Hoewel hem een leven zonder zorgen wacht, is hij verre van gelukkig.

Haar levensstijl past niet bij hem. Hij wil en kan zich niet aanpassen en dat geeft veel wrijving. Ook het verlangen naar zijn oude beroep groeit met de dag.

Het komt tot een breuk op de dag dat hij weigert in te gaan op een voorstel van haar. Gelukkig is er een die Dries begrijpt en zich om hem bekommert, dat is Liza, hoofd van de huishouding.

De puzzelstukjes beginnen langzaam in elkaar te passen. De vader van Liza wil stoppen met zijn bedrijf en die kans grijpt Dries met beide handen aan om zijn oude klusbedrijf nieuw leven in te blazen. Ook zijn steeds inniger band met Liza helpt Dries uit het dal te klimmen en het duurt niet lang of hij is weer een gelukkig man met een rooskleurige toekomst voor zich.

Hoofdstuk 1

Dries Prul is als klusjesman een kleine zelfstandige in Emmersdonk, een dorp met een paar winkels, een school, een kerk en slechts een geringe hoeveelheid woningen..

Het gehucht heeft wel een uitgestrekt achterland met veel melkveehouderijen. En die boeren doen vaak een beroep op hem, waardoor hij geen dag zonder werk zit.

In Emmersdonk woont Dries met zijn vriendin Coosje Winters in een boerderijtje dat hij als 35-jarige eigenhandig heeft omgetoverd van bouwval tot droompaleis.

Daarvoor werkte hij bijna twintig jaar bij een aannemer in de stad. Toen Dries het op een gegeven moment wel gezien had bij zijn werkgever, nam hij ontslag. Hij zette een advertentie in het plaatselijk krantje en kon al snel zijn eerste klus noteren. Dries had het tij mee, zijn orderboek stroomde vol.

Hij heeft het goed naar zijn zin op het platteland tussen de boeren, bovendien verdient het ook goed.

Maar Coosje, met wie hij al bijna tien jaar samenwoont, denkt daar anders over.

Bijna dagelijks moet Dries aanhoren dat ze het hier in die stilte tussen al die weilanden met koeien niet kan uithouden.

Ze is net als hij in de stad geboren en getogen, had daar haar vriendinnen en haar uitjes en dat mist ze heel erg. Toen ze naar Emmersdonk verhuisden had hij haar voorgespiegeld dat die eenzaamheid wel zou wennen, dat ze er na verloop van tijd zelfs van zou gaan genieten. Dat blijkt toch anders te zijn. Omdat ze blijft zeuren en hij de ruzies spuugzat wordt, heeft hij zelfs overwogen om de boel de boel te laten en weer terug te gaan naar de stad.

De familie Haverman, zijn naaste burens, waar hij nogal eens over de vloer komt, heeft dat uit zijn hoofd kunnen praten.

Het zijn twee al wat oudere mensen die hem vaak met raad en daad bijstaan. Hij is gepensioneerd maar was in zijn werkzame leven melkcontroleur die in deze regio bij de boeren langsging. Ze hebben ook nog een thuiswonende mooie dochter die naar de naam Mieke luistert. Zij werkt in Emmersdonk bij de spaarbank en doet de administratie voor Dries. Voorheen nam zijn neef dat voor zijn rekening maar die moest voor zijn werk verhuizen.

Op een avond hebben ze weer hooglopende ruzie. Het laat zich raden waar dat over gaat. Als Dries de volgende dag thuiskomt van zijn werk, blijkt dat Coosje haar koffers gepakt heeft. De burens vertellen dat ze met een taxi vertrokken is.

De vrouw van wie hij nog steeds zielsveel houdt, heeft hem verlaten. Ze heeft zelfs geen briefje of andere informatie achtergelaten. De eerste dagen rekent hij er min of meer op dat ze weer terug zal komen. Ook de burens zeggen dat als ze echt van hem houdt, wel weer terugkomt. Maar dat blijkt een illusie. Ze laat niets meer van zich horen. Hij heeft nog hier en daar geïnformeerd maar kan er niet achter komen waar haar nieuwe thuis is. Hoewel hij de handigheid heeft om het huis schoon te houden en zelf zijn potje kan koken, heeft hij daar door zijn drukke werkzaamheden weinig tijd voor.

Als ze na zes maanden nog niets van zich heeft laten horen, laat hij voor de krant door Mieke een advertentie opstellen, waarin hij een huishoudster vraagt, 'eventueel voor dag en nacht'.

Dries zit nog in zijn werkkleren als er op een regenachtige zaterdagmiddag, drie weken na het plaatsen van die advertentie, een taxi voor de deur stopt en er een vlotte, wat gezette vrouw uitstapt.

Als ze aanbelt gaat hij met kloppend hart naar de deur. Het verbaast hem dat de taxichauffeur naast de auto blijft wachten.

'Dag meneer, ik kom naar aanleiding van uw advertentie. Wat ik vragen wil, hebt u al iemand?'

'Nee mevrouw, nog niet.'

'O, als u al voorzien zou zijn, was ik weer met hem teruggereden, snapt u?'

'Ja, dat begrijp ik.'

'Om kort te gaan, kom ik 's informeren over het een en ander.'

'Of u gelijk hebt. Kom gauw verder voor u nog natter wordt.'

'Dat lijkt me geen slecht idee.'

Voor ze binnenstapt, geeft ze de taxichauffeur nog even een seintje.

Als Dries haar uit haar jas helpt, snuift hij de sterke geur van eau de cologne op. Nadat ze voor het spiegeltje in de gang haar roodbruine gepermanente haar een beetje in model gebracht heeft, gaan ze de kamer in.

'Laten we ons eerst maar even voorstellen,' zegt Dries en steekt haar zijn hand toe.

'Mijn idee,' zegt ze lachend. 'Nou, ik ben Ella van Essen, kom uit Berkerweert en ik ben 32 jaar.'

‘Ik heet Dries Prul en ben 36 jaar oud. Sjonge, helemaal uit Berkerweert. Dat is niet naast de deur.’

‘Nee, dat is het zeker niet. Ruim een uur met de bus naar het dorp en om hier te komen is ook nog een aardig stukje.’

‘Met de fiets bijna een kwartier,’ verduidelijkt Dries.

‘Ja, zie je wel, daarom heb ik maar een taxi genomen. Maar wat een rust hier trouwens.’

‘Houd je daarvan?’

‘Heerlijk, Dries.’

Wat het ook wordt, dit is in ieder geval al een pluspunt, denkt hij.

‘Nou Ella, ik denk dat je wel trek in koffie zal hebben.’

‘Dat heb je goed gedacht. Zeg maar gewoon Els hoor, ik ben niet anders gewend.’

‘Dan ga ik naar de koffiepote.’

‘Ik loop even mee.’

Ze had al even met een kritische blik de kamer rond gekeken en doet dat nu ook in de keuken. Het resultaat blijkt meer dan voldoende te zijn. De apparatuur bevat haar wel en ze complimenteert hem dat alles er zo schoon en netjes uitziet.

‘Als ik geweten had dat je zou komen, had ik wat lekkers bij de bakker gehaald.’

Ze schiet in de lach: ‘Je hebt me nog niet goed bekeken zeker?’

Hij begrijpt best wat ze bedoelt. Toen ze net tegenover hem op de bank zat, had hij die vetrolletjes links en rechts echt wel gezien. Maar hij houdt zich van de domme en doet alsof hij haar niet begrijpt en zegt vleierend: ‘Nou, je mag het best weten, bij de eerste blik dacht ik al: die ziet er niet onaardig uit.’

‘Dat is leuk om te horen, Dries, maar kom maar ’s kijken als ik op de weegschaal sta. Ik bedoel, de wijzer gaat ver over de tachtig hoor.’

Om maar wat zeggen, zegt hij: ‘Je zal goed voer en een warme stal hebben, vermoed ik.’

‘Dat valt tegen maar dat zal ik je zo vertellen,’ zegt ze lachend.

Niet veel later zitten ze aan de koffie en wordt het gesprek serieuzer.

Zij steekt als eerste van wal. ‘Ik heb zes jaar met een vriend samengewoond. Ik was 24 toen we elkaar op een middenstandsbeurs ontmoetten. Ik wilde wel trouwen maar daar had hij geen oren naar. Twee jaar geleden kwam ik erachter dat hij nog een lief had en dat bleek al jaren aan de gang te zijn. Na een slaande ruzie heeft hij me de deur uitgezet. Het huis was namelijk zijn eigendom.’

‘Waar woon je nu?’

‘Ik woon weer bij m’n ouders maar dat is ook niet alles.’

‘En werk?’

‘Ik heb drie werkhuisjes. Drie dagen per week van acht tot vijf maar dat begin ik zat te worden, Dries. Het is geloof ik drie weken geleden dat jouw advertentie in de krant stond.’

‘Ja, dat klopt.’

‘Toen ik hem een paar keer gelezen had, heb ik hem uitgeknipt. Ik had er aan de ene kant wel oren naar maar aan de andere kant zag ik het ook weer niet zo zitten. Ten eerste is Emmersdonk ver van huis, ten tweede beginnen die ouwetjes wat af te takelen en durf ik ze eigenlijk geen hele week alleen te laten en ten derde vond ik het eerlijk gezegd ook wel een beetje eng. Uiteindelijk heb ik toch de knoop doorgehakt om naar hier te komen om zoals gezegd te informeren naar het een en ander.’

‘Ik kan best begrijpen dat je niet zomaar in het diepe wilt springen en eerst even de kat uit de boom wilt kijken. Dat zou ik ook doen. Heb je het er met je ouders over gehad?’

‘Ja, ja, ze zijn van alles op de hoogte. Ze zullen me missen maar ze hebben het beste met me voor. Moeder zei dat ik het moest doen als het me beviel en daar was m’n vader het mee eens.’

‘Stel dat je die stap zou zetten dan moet je wel bij me intrekken want het is te ver om heen en weer te reizen.’

‘Dat is het punt, Dries, maar vertel jij ’s wat over jezelf.’

‘Ja, mijn verhaal is zo’n beetje hetzelfde. Ik woonde met mijn vriendin in de stad. We zijn daar geboren en getogen. Nadat ik dit spulletje hier...’ Dries vertelt zijn verhaal.

Els luistert aandachtig, knikt of schudt haar hoofd als dat zo te pas komt maar onderbreekt hem niet. Als hij z’n verhaal verteld heeft, zegt ze: ‘Het ging dus niet om jou dat ze vertrokken is, maar om de stilte?’

‘Ja, volgens mij was er geen ander in het spel.’

‘Wat doe je voor werk?’

‘Ik ben klusjesman. Ik werk voor me zelf. Ik mag het eigenlijk niet zeggen maar ik heb meer werk dan me lief is. De schuur hiernaast is m’n werkplaats.’

‘Het is dus een gouden greep geweest om hier te beginnen?’

‘Wat het werk betreft wel. Ik denk er zelfs over om, als het zo druk blijft, eerlijk gezegd denk ik dat het nog drukker gaat worden, een knecht aan te nemen. Neem nou vandaag. Ik was vanmorgen om zes uur al een nieuwe vloer in een kalverenstal aan het leggen. Ik was nog

maar net thuis toen jij kwam. Vandaar dat ik nog in m'n werkkleren zit.'

'Beter zo dan anders, Dries. Bij ons in de regio is weinig werk en trekken er bosjes kerels van de steun. Maar zal ik nog een bakkie voor ons inschenken?'

'O sorry, ik zat...'

'Nee, blijf zitten joh, ik vind het wel.'

Even later zitten ze weer tegenover elkaar.

'Ik zal je zo het huis laten zien.'

'Naast de keuken is een ruime douchecel en boven zijn drie slaapkamers, nog een tweede wc en daarboven is nog een grote zolder.'

'Je kan dus nog uitbreiden,' zegt ze lachend. 'Maar wat ik vragen wil: houd je van poezen? Het heeft hier wel niks mee te maken maar het schiet me ineens te binnen. Ik heb er twee gehad maar die moest ik wegdoen omdat m'n vader allergisch is voor die beesten. Niet dat het al zover is maar...'

'O, daar heb ik niks op tegen. Het lijkt me wel gezellig. Heb je nog broers of zussen?'

'Ja, een zus, maar zij is een paar jaar geleden, net als zoveel tegenwoordig, met haar man en zoontje naar Canada geëmigreerd.'

'Wat doet hij daar?'

'Hij werkt in een fabriek waar ze landbouwmachines maken. Ik heb begrepen dat hij voorman is. In ieder geval hebben ze het goed naar hun zin en er is zelfs een tweede op komst. En jij, heb jij nog broers of zussen?'

'Nee, nooit gehad. Ik heb op m'n vader en een paar ooms en tantes na, die ik al twintig jaar niet gezien heb, geen familie meer.'

'Wat zeg je nou?'

'Ja, het is zoals ik zeg. M'n moeder is vijf jaar geleden overleden en m'n vader zit in een verpleeghuis. Hij is dement en weet niet eens meer wie ik ben. Ik heb eigenlijk van jongens af aan zelf m'n boontjes moeten doppen.'

'Jongen toch.'

'M'n moeder was ziekelijk en lag veel op bed en m'n vader voer op een rijnaak en was daardoor dagen van huis. Maar Els, ik ben er ook gekomen.'

'Ja dat wel, maar je hebt al met al geen leuke jeugd gehad, denk ik.'

'Ach, ik wist niet beter.'

Een kwartier later staan ze boven.

'Kijk Els, dit is de logeerkamer, licht, luchtig en zoals je ziet een prachtig uitzicht, bovendien een fonteintje met koud en warm stro-

mend water. Er is nog ruimte voor een tweede kast, een tafel en nog een stoel. Dit zou dan, als je mocht beslissen om te komen, jouw kamer worden. Er heeft nog nooit iemand in deze kamer geslapen omdat we nooit logés gehad hebben. Als je dat zou willen, kan er natuurlijk nog het een en ander veranderd of bijgemaakt worden. Nou, wat vind je?’

‘Dries, je hebt een comfortabel huis. Wat ik gezien heb, ziet er piekfijn en schoon uit, dus dat zal me niet tegenhouden.’

‘Laten we beneden verder praten, Els.’

‘Heb je misschien trek in een glaasje wijn?’

‘Nou, dat sla ik niet af.’

‘Rode of witte?’

‘Rode maar.’

Als de glazen gevuld zijn zegt Dries: ‘Zullen we toosten op de goede afloop of is dat nog te vroeg?’

Ze reageert niet.

‘Kijk Dries, wat ik ook beslis en dat geldt ook voor jou, er blijven altijd onzekerheden. Ik bedoel: we kennen elkaar niet en ieder mens heeft z’n nukken en eigenaardigheden en daar kom je na verloop van tijd pas achter.’

‘Daar heb je gelijk in Els, maar we tekenen geen contract en als het je toch niet bevalt, zeg je gewoon ‘aju paraplu’, dat geldt natuurlijk ook voor mij. Waarom kijk je steeds op de klok?’

‘Ik had erop gerekend dat je telefoon zou hebben.’

‘Toevallig komen ze die donderdag aanleggen. Het telefoonnummer weet ik al en het telefoonboek heb ik ook al in huis. Ik zal je straks het nummer geven.’

‘Dat is allemaal leuk en aardig maar ik had willen bellen.’

‘Waarvoor?’

‘Om naar het dorp te gaan natuurlijk.’

‘O, bedoel je dat. Geen zorg, ik breng je straks wel.’

‘Je hebt een auto?’

‘Ja, een antiek vrachtwagentje, of is dat te min?’

Ze lacht: ‘Ik ben niet zo uit de hoogte hoor.’

‘Hoe laat gaat je bus?’

‘Vijf over het hele uur.’

Dan pakt Els haar glas en zegt: ‘Zullen we dan toch maar op de goede afloop toosten?’

Dries glimlacht en een tel later klinken de glazen tegen elkaar.

‘Er is nog iets dat je weten moet, Dries. Ik ben van huis uit Nederlands Hervormd en ik ga zondags meestal naar de kerk en ik zing ook

in het kerkkoor. Ik weet niet of jij een geloof aanhangt maar...'

'Nee Els, ik ben niet gelovig maar ik heb helemaal niets tegen iemand die dat wel is. Dus wat dat betreft zal ik je geen strobreed in de weg leggen. Bovendien is Emmersdonk een nogal een christelijke gemeente, de hervormde, ofwel 'de grote kerk' schijnt elke zondag helemaal vol te zitten. Ik hoef 's zondags ook nergens aan te komen voor een klus. Dat is maar goed ook anders zou ik zeven dagen in de week werken,' zegt hij er lachend achteraan.

'Toch maar 's aan een knecht denken, Dries. Of is dat financieel nog niet haalbaar?'

'Volgens Mieke, het meisje van hiernaast dat de boekhouding voor me doet, kan dat makkelijk.'

'Weet zij ook dat je een huishoudster zoekt?'

'Ja, zij heeft de advertentie opgemaakt.'

Ze praten nog even door. Er komt van alles voorbij maar dat ene belangrijke blijft onbesproken. Pas als het tijd is om op te stappen en Dries zijn telefoonnummer voor haar opschrijft, zegt ze: 'Ik ga erover nadenken, Dries. Donderdag bel ik je, dan hoor je het van me en spreken we verder af. Of jij moet...?'

'Nee, nee Els, ik zie het wel zitten. Je straalt genoeg vertrouwen uit. Ik bedoel: dat ik het graag met je wil proberen.'

Niet veel later stappen ze in het vrachtwagentje en rijden naar het dorp.

Als ze bij de bushalte afscheid nemen, vraagt Els lachend: 'Dus je hebt geen bezwaar tegen twee poezen?'

'Nee hoor, maar alleen als hun vrouwtje erbij is.'

Met een brede glimlach op haar gezicht stapt Els in de bus.

Een paar dagen na de kennismaking met Els gaat Dries langs bij zijn vriend Bram, die fietsenmaker is.

'Ha Bram.'

'Dag Dries.'

'Hoe gaat 't, joh?'

'Goed, veel werk maar gezond.'

'Beter veel werk dan geen werk, zeg ik altijd maar, Dries.'

'Dat is waar maar als je klussen moet afzeggen, is dat niet leuk.'

'Daar heb je gelijk in.'

'Maar volgende week krijg ik hulp van de jongste zoon van boer Kruier.'

'Ja, die ken ik. Sjon bedoel je. Een leuke kerel. Hij rijdt ook motor.'

Hij is vroeger een tijdje bevriend geweest met mijn zoon, vandaar dat ik hem ken. Zijn twee broers, een tweeling, boeren op de stee van hun vader.'

'Ja, dat klopt. Van de week is hij 's avonds een keer komen praten.'

'Hoe oud is hij eigenlijk?'

'Hij is eenentwintig. Ja, dat was toevallig. Ik had daar een karweitje toen hij net met groot verlof uit dienst kwam.'

'O ja, is hij al afgezwaaid?'

'De tijd vliegt, Bram. Hij vertelde me dat hij voor z'n diensttijd bij een aannemertje in Bolmeer gewerkt had maar dat hij er tijdens zijn diensttijd mee gestopt is. Nou, van het ene praatje kwam het andere. Volgende week gaat hij bij me beginnen.'

'Ik denk dat je daar een goeie kracht aan zal hebben, Dries. Zover ik hem ken is het een wat bedeesde jongen, niet direct verlegen maar zeker geen opschepper.'

'Ja, zo kwam hij ook op ons over.'

'Op ons, zei je?'

'Ja, m'n boekhouder was er ook bij. Er komt tegenwoordig heel wat bij kijken als je iemand in dienst neemt.'

'Vertel mij wat, Dries. Maar je bent niet hiernaartoe gekomen om dat vertellen, denk ik. Waar kan ik je mee helpen?'

'Ik kwam voor een fiets, Bram.'

'Een nieuwe?'

'Ja natuurlijk.'

'Je gaat dus ondanks al dat werk toch nog wat tijd vrijmaken voor ontspanning, begrijp ik. Of je gelijk hebt, Dries.'

't Gaat om een damesfiets, Bram.'

'Een dames...? Begrijp ik hieruit dat je weer verkering hebt?'

'Nee, ik krijg een huishoudster. Maandag begint ze. Ik zou die fiets dus graag zaterdag in huis hebben als dat kan.'

'Had je al iets in je hoofd? Moet het een sportief modelletje worden of...?'

'Nee, een gewone degelijke fiets met terugtraprem.'

'Het is voor een al wat oudere vrouw, begrijp ik.'

Als Dries er niet op reageert is dat voor Bram een reden om er niet verder over door te vragen.'

'Als je even meeloopt, ik heb er een paar achter staan die net binnengekomen zijn.'

Dries heeft al snel een keuze gemaakt. Bram belooft dat de fiets zaterdagmorgen rijklaar staat.

Hij had voor donderdag, als de PTT de telefoonlijn aan komt leggen, alles geregeld. Hij had buurvrouw Haverman de huissleutel gegeven zodat er iemand thuis zou zijn als ze kwamen.

Hij was die morgen zelf al om half zeven op karwei gegaan om op tijd thuis te zijn voor het geval Els zou bellen.

Toen hij rond vijf uur thuiskwam, waren de monteurs net klaar en stond er een zwart glanzende telefoon op het tafeltje. Hij voelde zich de koning te rijk.

Nadat hij zich haastig gewassen en wat te eten klaargemaakt had, was hij ietwat gespannen in een stoel naast het toestel neergezakt. Bijna een uur had hij een beetje duttend zitten wachten toen plotseling de telefoon begon te rinkelen. Hij was er zelfs van geschrokken. Hij had de hoorn opgepakt en toch wel een beetje trots zijn naam genoemd en toen hoorde hij de opgewekte stem van Els van Essen. Ze belde bij de kruidenier vandaan dus ze moest het kort houden, zei ze. En of hij het goed vond dat ze zaterdag weer langskomt om nog eens over het een en ander te praten. Ze had al een besluit genomen maar ze wilde weten of hij daarmee akkoord ging.

Wat die beslissing inhield, zei ze niet. Natuurlijk vindt hij het prima dat ze weer langskomt.

Zo stond hij vorige week rond half drie bij de bushalte en stapte ze een kwartier later bij hem in z'n vrachtwagentje. Het was niet eens zo vreemd meer. Hij had zelfs het gevoel dat ze elkaar al veel langer kenden dan die paar uur van vorige week.

Het eerste wat ze zei dat hij er zo netjes uitzag.

Toen ze een half uur later aan de koffie zaten vertelde ze wat ze besloten had.

'Ik heb er met m'n ouders uitvoerig over gesproken. Ze deden wel voorkomen dat ze het zonder mij zouden redden maar gaande het gesprek merkte ik toch dat ze ertegen opzagen. Nu had ik zo gedacht om voorlopig de weekenden naar huis te gaan. Toen ik dat ook aan hen voorstelde, waren ze duidelijk opgelucht. Maar jij moet het daar natuurlijk ook mee eens zijn.'

'Ik heb daar helemaal niets op tegen,' had hij gezegd.

Ze spraken af dat hij haar vrijdags na het avondeten naar de bus brengt en haar 's maandags rond tien uur ophaalt. Dat ze maandag al gaat beginnen, waren ze snel eens geworden.

Hij had aan Mieke gevraagd wat je met zo'n baan zou moeten gaan verdienen. Toen hij dat aan Els voorlegde bleek ze daar heel tevreden mee te zijn.

Het was een heel gezellige middag geworden waarin zij nog van alles bespraken. Het bleek dat ze hun 'samen onder een dak wonen' met een gerust hart tegemoet zagen.

Hij had al ontdekt dat zij het huishouden op een heel andere manier aanpakte dan Coosje. Els leek wat degelijker en ouderwets.

Ze hadden samen ook nog wat gegeten dat Els had klaargemaakt. Hij moet er wel aan wennen dat ze voor en na het eten bidt en dankt.

Ze was ook weer over de poezen begonnen en ze zou na verloop van tijd ook graag een paar kippen hebben.

'We hebben ruimte genoeg, Els. Dus als het gaat zoals we verwachten, kan ik dat voor je regelen.'

Later op de avond had hij haar naar de bus gebracht. Voor ze instapte, gaf ze hem nog een zoen op z'n wang en zei: 'Het komt echt goed Dries, dat zal jij 's zien.'

Hij leek even uit het veld geslagen maar herstelde zich weer snel en zei: 'Ook ik heb er alle vertrouwen in, Els. Tot maandag.'

Hij was allang thuis maar het leek of hij die plek op z'n wang nog voelde gloeien.

Na zijn bezoek aan de fietsenmaker laat Dries zich thuis met een volstaan gevoel over zijn aankoop in zijn stoel zakken. Hij is benieuwd hoe ze zal reageren als ze de fiets ziet.

Ja, maandag is het zover. Wat zal het worden? In ieder geval zal het voor hem een hele omschakeling zijn. De laatste dagen is ze dan ook bijna niet uit zijn gedachten geweest.

Zo droomde hij vannacht weer dat toen hij van z'n werk kwam Els en Coosje aan het vechten waren. Hij durfde niet naar binnen en was in de auto blijven zitten waar hij het na verloop van tijd heel erg koud kreeg. Toen hij wakker werd, bleek dat hij zich blootgewoeld had.

Dat Coosje vaak een rol speelt in zijn dromen komt omdat de laatste dagen hem nogal eens de angst bekruipt dat ze op een goede of beter een kwade dag voor de deur zal staan.

Hij vergelijkt die twee weleens met elkaar en dan zijn de verschillen heel groot. Coosje, slank en lenig, lang donker haar en bruine ogen, maakt zich op, vooral toen ze in de stad woonde. Ze weet veel over films en zangers, vooral de Amerikaanse crooners. Ze wist ze altijd op de radio te vinden en zat dan mee te zwijmelen. Hij had er niet zoveel mee maar had er nooit iets van gezegd.

Els is heel anders. Ze is grof gebouwd en gezet, heeft roodbruin

gepermanent haar en wat sproetjes om haar neus. Echt lelijk is ze zeker niet, ze lacht veel en lijkt van aanpakken te houden. Daar mankeerde het bij Coosje nog weleens aan. Els gebruikt geen make-up of parfum, zij houdt meer van eau de cologne en op de radio zal waarschijnlijk een of ander koor te horen zijn.

Ook als man heeft Dries naar haar gekeken en zijn verbeelding de vrije loop gelaten. Hij kent zichzelf en weet dat hij er nooit op aan zal dringen maar zal wachten tot de tijd daar rijp voor is.

Hoofdstuk 2

Als je aan Dries Prul zou vragen hoe het met hem gaat, zou hij zeggen dat hij de gelukkigste man van Emmersdonk is, en dat zou dan uit de grond van zijn hart komen. Hij zou zeggen: ik ben gezond, heb veel werk en een goeie knecht die van aanpakken weet.

Die knecht heeft een eigen werkbuss en gaat meestal alleen op pad. Hij heeft zijn trouwe ouwe vrachtwagentje ook omgeruild voor een goede tweedehands.

Nee, hij heeft geen klagen. Bovendien heeft hij veel geluk gehad met zijn huishoudster. Ze is er nu ruim een halfjaar en er is al een soort verbondenheid ontstaan. Er is zelfs nog geen onvertogen woord gevallen. Ze zorgt goed voor hem, kan goed koken en is altijd opgewekt.

Zijzelf vindt ook dat ze het nergens anders beter had kunnen treffen. Ze heeft inmiddels ook twee poezen waar Dries ook al een beetje aan gehecht geraakt is. Het gebeurt vaak dat er 's avonds een van de twee spinnend op zijn schoot ligt.

Hij had ook aan haar wens voldaan om een kippenhok te timmeren en kippen te kopen. Ze heeft zes mooie kippen en ze hebben elke dag een ei.

Els weet ook al aardig de weg in het dorp waar ze om de paar dagen naartoe fietst om boodschappen te doen.

Wat was ze die maandagmiddag verrast toen ze haar fiets kreeg. Ze had tranen in haar ogen en had hem wel honderd keer bedankt.

Ze heeft ook al wat kennissen opgedaan en nu loopt ze buurvrouw Haverkamp een beetje na die nogal eens ziek is. Mieke, die nog steeds de boekhouding doet, kan ook goed met Els overweg.

Een week geleden, op een mooie zomerse avond, hoorden ze motorgeronk. Els was in haar kamer bezig en kon daar nog net op het toepad van de burens kijken. Tot haar verbazing zag ze Sjon met zijn motorfiets staan. Ze begreep er niets van maar al snel kwam Mieke naar buiten en werd het haar duidelijk. Mieke ging achterop zitten en ze reden weg. Ook Dries keek ervan op toen Els het hem vertelde. Niet alleen vanwege het leeftijdsverschil, want zij is toch al wat jaartjes ouder dan hij, maar ook het verschil in niveau.

Toen Dries dat tegen Els zei, antwoordde ze kort maar krachtig: 'Liefde bemoeit zich niet met dat soort zaken, Dries.'

Els gaat nog steeds ieder weekend naar huis. Een paar weken geleden is ze de hele week thuisgebleven omdat het met haar moeder niet

goed ging, nu gaat het gelukkig weer wat beter.

Al met al gaan de zaken uitstekend en zijn de eerste zes maanden nadat Els bij hem ingetrokken is, goed verlopen. Dat er achter de hand gefluisterd wordt dat ze samen het bed delen, doet hem stiekem plezier maar hij laat zich daar niet over uit.

Hoewel Dries en zijn knecht al een paar maanden met z'n tweeën zijn en meer uren maken dan gebruikelijk, kunnen ze het werk toch niet meer aan. Het zijn niet alleen klussen in Emmersdonk maar er is ook veel werk in de omliggende plaatsen, vooral boerenbedrijven. Hij krijgt ook aanvragen voor grotere objecten zoals verbouwingen maar die moet hij door gebrek aan personeel afzeggen. Het is niet alleen het werk, er moet ook af en toe hout en ander materiaal gehaald worden en als er spullen gebracht worden, moet er ook iemand thuis zijn.

Mieke, die ook steeds meer werk krijgt en daardoor ook meer betrokken raakt bij Klusbedrijf Prul, heeft er al een paar keer op aangedrongen om er een kracht bij te nemen.

Uiteindelijk stemt Dries hiermee in en gaat ze weer een advertentie opmaken. Dries zegt wat erin moet staan: het moet een man zijn met ervaring, hij moet zelfstandig kunnen werken en het geen probleem vinden om indien nodig een uurtje door te gaan, en het bezit van een rijbewijs is gewenst. 'O ja, zet er maar bij dat mondeling solliciteren alleen in de avonduren mogelijk is. Natuurlijk staat daar een goed salaris tegenover. Dat moet je er ook bij zetten.'

Nog geen twee dagen nadat de advertentie in de krant gestaan heeft, staat er een man aan de deur. Els doet open.

'Dag mevrouw, ik kom naar aanleiding van de advertentie.'

'Kom binnen meneer, de baas zit in de kamer.'

Een ogenblik later stelt de man zich aan Dries voor. 'Ik ben Wouter van Drieten, ik ben hier in Emmersdonk geboren en getogen, ben tweeënveertig jaar oud en getrouwd.' Het komt er in één adem uit.

'Kinderen?' vraagt Els.

'Nee, die hebben we niet.'

De vraag die zich op haar gezicht aftekent - wat is daar de reden van is - blijft onbeantwoord.

'Ik woon in die rij huizen naast de coöperatie. Ik heb ruim vijftien jaar als enige werknemer bij een aannemertje hier in het dorp gewerkt.'

'Wacht even,' zegt Dries, 'heet hij niet Van Vlootte en trekt hij niet met z'n been?'

'Ja, precies, u hebt de goeie voor. Maar hij is al overleden hoor, vorig